

az atya elé: "Atyám, add ki a vagyomból rám eső részt!"

Valljuk csak meg gyorsan: nem látunk ebben semmi rosszat. Ez az élet rendje. Hát ki nem szereti a függetlenséget, az önállóságot? Ki szereti, ha parancsolnak neki? Csakugyan, ki? Senki. Bizony, senki, mert ilyen az ember. Ez mutatja a mi bűnünket. Itt indul el a lavina, s ezt se feledjük el. Az első ember, Ádám lelkülete jelenik itt meg.

Ez lenne az a nagykorúság, amit annyit emlegetünk mostanában: "nagykorúvá lett a világ, nem gyermek többé." De ó, jaj, ezerszeresen jaj a világnak, ha a nagykorúsága ebben jelenik meg, hogy odaáll az Atya elé és kéri, ami az övé: "...add ki..." Mert, - és ez a mi biblikus, református hitvallásunk ma is - : "Istenre nézve a nagyság és dicsőség abban áll, hogy ő a világegyetemben mindenről független, viszont az emberre nézve mindenről függetlennek lenni: szégyen." /Robertson/

2. A messzeség ígézetében. Nem érzi jól magát már az Atya közelében. Kényelmetlen neki a figyelő tekintet. Szívében egy vágy él: minél messzebb, minél távolabb, hogy hírt se halljanak rólam. Így költözött el a kisebbik fiú "messze vidékre." S amikor elérte a helyet, ahová vágyott, boldogan állapította meg: sikerült. Mi is boldogan, elégedetten állapíthatjuk meg: "Sikerült az életünkben elérnünk, amit akartunk. Sőt nemcsak nekünk magunknak sikerült, hanem az egész emberiségnek is sikerült megvalósítani azt, amit akart, sőt amire vágyott... mert sikerült messzeföldre költöznünk Istentől." Talán olyan messze, "hogy még a nyelvét is elfelejtettük az atyai háznak." Egyszerűen: értjük-e az élő Isten szavát? Nem idegen és számunkra érthetetlen beszéd-e az Atyától jött üzenet?

3. A mélyben - szolgaságban. Szabadságra vágyott, és íme kegyetlen gazdához szegődik. Ezt a példázatban Megváltónk